

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Důvod rozluky pro hluboký rozvrat nelze spatřovat jen v chování manžela, nýbrž i v přičitatelnosti tohoto. Otázku viny na hlubokém rozvratu nutno tudíž zkoumati způsobem officiosním (§ 13 h) zákona č. 320/1919 Sb. z. a n.).

D ů v o d y n e j v. s o u d u: Dovolání opřenému o dovolací důvody čís. 3 a 4 § 503 c. ř. s. nelze přiznati oprávněnosti.

Nejv. s. z moci úřední přezkoumal celý spor a shledal správným napadený rozsudek soudu odvolacího, jímž byl potvrzen rozsudek soudu procesního zamítající žalobu.

Pokud jde o dovolací důvod čís. 3, nebyl v podstatné části rozsudku soudu odvolacího za základ položen skutkový předpoklad, který jest v rozporu s procesními spisy. Zjištění prvního soudu o tom, jak se choval žalobce při svatbě a po svatbě ke své sestře a jak se choval k žalované, stalo se správně na základě výpovědi svědků Josefa B., Josefa K. a Anny H. a není tu žádného rozporu se spisy. Odvolací s. ze zjištění toho nevyvozuje cizoložství žalobcovo se sestrou, nýbrž správně uvádí, že chování takové musilo vzbuditi u žalobkyně roztrpčenost a dále uvádí, že přistoupila-li k tomu ještě ta okolnost, že žalobce zbil žalovanou a ji vyhnal, bylo dovršeno vše, co vzbuzuje hluboký rozvrat a co zavdalo důvodnou příčinu k trvalému rozchodu obou manželů a že nelze pochybovati o tom, že v i n u n a r o z v r a t u m á **jedině** ž a l o b c e. Vývody dovolatelovy v tomto směru jsou proto bezpodstatné.

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení, má pravdu dovolatel, že vzhledem k ustanovení § 13 h) rozl. zák., podle něhož rozluky pro hluboký rozvrat manželský nelze vysloviti k žalobě manžela, který rozvratem je převážně vinen, nutno vinu žalujícího manžela na rozvratu zkoumati způsobem officiosním, předepsaným pro řízení o rozluce manželství a nikoliv způsobem neoficiosním, jako se zjišťuje vina na rozvodu nebo na rozluce. Vždyť zde jest převážná vina na rozvratu p o d m í n k o u, za které z důvodu rozvratu nelze rozluky vysloviti. Blíže tento názor odůvodnil nejv. s. ve svých rozhodnutích čís. 4686 a 6527 sb. n. s. Avšak v souzeném případě soud odvolací přezkoumával nejen skutečnosti z doby po rozchodu manželů a po rozvodu, ale i skutečnosti sběhlé v době před rozvodem, pokud skutečnosti ty pro uplatňovaný rozlukový důvod jsou významné. Dovolatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z níž by vycházelo, že nižší soudy porušily zásadu materiální pravdy v neprospěch jeho.

Dovolávají-li se nižší soudy rozsudku kr. soudu ve sporu rozvodovém, jímž byla žaloba téhož žalobce o rozvod manželství pravoplatně zamítnuta, a uvádějí-li, že skutkový přednes tehdejší žaloby o rozvod a nynější žaloby o rozluky je tentýž a že hluboký

rozvrat nyní tvrzený začal již na jaře 1924, kdy manželé trvale se rozešli, opírají tento svůj úsudek o zjištění nová v tomto sporu provedená, z nichž správně dovodily, že vinu na rozchodu a tudíž i rozvratu nese žalobce sám. Jen podpůrný a hledě k novému zjištění nadbytečný jest tu poukaz nižších soudů na to, že rozsudek o rozvodu tvoří právo mezi stranami podle § 411 c. ř. s. a že nestačilo-li tehdejší chování žalované k odůvodnění viny na rozvratu a na rozvodu, nemůže stačiti ani ke zjištění její viny na hlubokém rozvratu jako důvodu rozluky. Jak už bylo řečeno, neuvedl dovolatel žádné okolnosti prokazující nesprávnost zjištění nižších soudů a ani nejv. soud neshledal při přezkoumání sporu, že by zjištění nižších soudů neodpovídalo skutečnosti a bylo nesprávné. Poněvadž pak podle zjištění těchto nese vinu na hlubokém rozvratu manželství žalobce a nižší soudy správně neshledaly žádných skutečností, které by svědčily o jakékoliv vině žalované manželky na hlubokém rozvratu, nutno pokládati za správný napadený rozsudek, jímž žaloba o rozluky byla zamítnuta.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 19. IX. 1931 Rv II 621/30-1. Karel Jelínek.

Řízení o žádosti za povolení práva chudých neřídí se zásadami řízení nesporného, nýbrž předpisy o řízení sporném.

Nejvyšší soud odmítl dovolací stížnost, poněvadž řízení o povolení práva chudých jest upraveno civilním soudním řádem. Žádost jest podle § 65 c. ř. s. podati u procesního soudu, ten o ní rozhoduje, a co do opravných prostředků proti jeho rozhodnutím není předpisu o zvláštním postupu, odchylujícím se od postupu ve sporném řízení povšechně platného. V zákoně není nejmenší opory pro stěžovatelův názor, že by šlo o věc, o níž by slušelo rozhodovati v nesporném řízení a pro níž by platily jeho zásady. Neplatí tu proto ani § 16 nesp. pat. o přípustnosti mimořádného dovolacího rekursu do usnesení druhého soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí prvního soudu, nýbrž platí tu předpis § 528 c. ř. s., podle něhož je takový rekurs nedovolený a musí být odmítnut.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. prosince 1931 R II 345/31. Karel Jelínek.